

Bilemezler

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Ekim 2020

“Gözlerinle dilin arasına gerili uçurumu seviyorum.

Kekeme özgürlüğünü seviyorum.

Beni uzaklaştırmaya çalışırken aklından geçenleri seviyorum.

Ölümdür en büyük zaman, bilmez takvim gezenler bu iç çekişte yanan hayatı seviyorum...”(Ş. Erbaş)

Düş özür lü gün ışığı hem bilemezler de içimde hıçkırın o küçük kız çocuğunu.

Sadece severim kendimce

Ellerimde yetim bir günce

Boğmaca geçiren akşamlar

Asılı kaldığım aşkın asası

Dirilen hazanda saklı hem sözcük pazarı

Yetindiğim bariz hem

Yetemediğim bir evrenden bana mı ne?

Alyuvarları imgelerin

Kıt kanaat sevenlerden değildir hani şiirlerim

Alyuvarları saklı içindeki anlamda

Bir düştüm ki yangına

Sağ çıkmak ne hikmetse

Korunduğumu bildiğim

Hangi kolluk kuvveti ise

Defalarca ölüp dirildiğim

Mevsim gibi fevriyim

Bir Şems olsam keşke

İninde bunca gölgenin

Hala kalabildiğim kadar saf ve beceriksiz

Batar da batır sivri dikenlerim

Çuvaldızından da beterdir hani

Kendime ettiğim sitemlerim.

Gecenin ferini sevdim, nemini de

Almış yürümüş namı karanlığın

Lakin mesele karanlıkta yol aldığın

Aydınlık kılan nefesimi ölü nefsimi

Açlığa da susuzluğa da dayanıklıyım
Ne ki bunca acı çitasını yükselten?
Ne ki bunca dar açi içimi genişleten?

Muhatabım ay, gök ve yıldız
Muhbirimse gözyaşım gönül gözüm
Bir akla zararım ki yürürken yolumda
Kayıt aldığına aldım mazi ne ki?
Umudum elbet doğacak yarında?

Varlık katsayım: ah ne de uyumsuzum
Sancılı yüreğim, mabedim, alın yazım
Boyum kıldan ince elbet esintisinde kaderin
Kederi de iyi bilirim neşeyi de
Görmediğiniz kadar mutlu olmayı becerebildiğim
Hele ki kalemin d/okunuşu
Fethedilmişse bir de yüreğim
Sen, o ve onlar
Ait olduğum bir şatafatlı saltanat ki
Dünya nimetlerinden uzak bir rakımda saklı elbet
İzah edemediğim milyonlarca külfet
Allah bildikten sonra
Eh, bir de gönül dostlarımla kurduğum muhabbet.

Dem tutsam ne olacak ki hayatta?
Atıfta bulunduğum onca nimet
Uzak kılındığım bir rehavet ki
Kaybolmuş ruhların çalarken sazı:
Azınlıktır ruhum, sözcüklerim
Bir akli evvel kul ki:
Bilemedim deli miyim veli mi?

Sevdiğime kani sevmekten öte
Tozunu attığım bir eksen
Revnağ acılar, sözcükler dile pelesenk
Bir de huzura erdim mi ansızın:
Bilemezler acı mıdır dilim yoksa tatlı mı?
Göğün harareti sinmişken göğsüme
Gönlümdeki dilekler ulaştı madem katına Rabbimin

Kimdir ölü kimdir diri?
Sorarım hani içimdeki g/izi
Tetikleyen bir kehanet mi?

Devindiğim değildir payıma düşen
Bilemezken nedir beni bekleyen.
Umudum saklı yaram da yamalı
Acıma kat çıkan bunca zalim ve münafık
Bilemezler de bunca kuş hepten yaralı.

Bir yangınım sönmeyen
Sönmek ne ki?
Ateşi daha da tetikleyen bir özlem
Hem Rabbime hem kendime
Yazmaktan öte yazamadıklarım
Bekler beni elbet tetikte
Beklemekten kasıt varlığım nasıl ki emanet Rabbime
Bir seyyah yürekten taşan bunca hece
Sevmenin meşrebidir yazmaya durduğum o nihai hikâye
Sonlanmasın da ömür yazsın gücü yettiğinde.